

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'5. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 3'50.

PASQUA FLORIDA.—LA FIRA DELS BÉNS.

—Sr. Marqués: cóprim aquest bé.

—Vaji en nom de Dèu: la mèva categoria no 'm permet aquestas cosas, y ademés la carn de llana 'm torna á la boca.

L' HEREU PANTORRILLAS.

I dich hereu per tres rahóns: primera, perquè es català; segona, perquè encare es jove, y tercera y última pera distingir-lo del celeberrim *Agüelo Pantorrilles* de Castelló de la Plana.

Y ja que D Joan Mañé 'l passat diumenje no tingué convenient en arrancarse ab un de sos costumats articles relatant l' historia gloriosa y fins recreantse ab las hassanyas inauditas del famós *Pantorrilles* de l' altra banda del Ebro, no ha de ser menos LA CAMPANA DE GRACIA que 'l *Diari de Barcelona*, sobre tot avuy qu' en materias *pantorrillescas*, res tenim qu' envejar als pobles, vilas y ciutats que s' enmirallen en las ayguas puras ó impuras del *Mijares*.

Podrán los castellonesos alegar en favor del seu ídol, una llarga historia que abunda en epissodis gloriosos. D. Joan Mañé relata ab detalls molt pintorescos los grans serveys que 'l qu' es avuy cacich máxim de la provincia de Castelló, va prestar, sent encare fadri, al general O'Donnell, ensenyantli un camí que li permeté arribar á Lucena, fortament sitiada per Cabrera, aixecar lo siti y derrotar al exercit absolutista.

Ab aquesta hassanya, que no careix de mérit, adquirí en *Pantorrilles* un gran capital de celebritat, que li ha permés, políticament parlant, viure de renda tot lo restant dels seus dias. Una hassanya bélica donava antigament drets que ningú discutia, á erigirse en senyor feudal á qui la realisava. Una hassanya bélica li valgué també á n' en *Pantorrilles* aquest feudalisme polítich que ha vingut exercint fins ara, á despit de totas las mudansas y de tots los cambis.

D. Joan ho explica ab molta claretat.

Quan arriba un governador li diu: «No cal que s' ocupi vosté en res enterament que tinga relació ab las eleccions: basta que la vigilia m' donga una llista dels seus candidats y 'l dia següent sortiran triuntants de las urnas.»

Naturalment, pera lograr aixó es de tot punt necessari poder contar ab tot lo favor oficial. Parla D. Joan: «No hi ha en la provincia un sol empleat que no li dega la credencial, y aixó es lo de menos. Tothom que vulga alguna cosa, ja siga favor, gracia y fins justicia, es necessari que truqui á la porta de D. Victoriano. Es generós ab los que 'l serveixen é implacable ab los que 'l contrarian, y sent tant gran lo seu poder, ningú s' atreueix ab ell.»

Es á dir, si: una persona, segons afirma 'l Sr. Mañé, s' hi va atrevir una vegada, expulsantlo de la Diputació Provincial, qual presidencia desempenya sempre, instruhintli expedient y fins passant lo tant de culpa als tribunals.

¿Saben qui era aquest valent? D. Antón González Solessio, que llavoras comensava sa carrera de governador, en la provincia de Castelló de la Plana.

Permétinme que al arribar aquí no continui. A n' aquest punt precis volia venir á parar pera trassar lo para-lelo que m' hi proposat establir entre 'l *Pantorrillas* valenciá y 'l *Pantorrillas* barceloní.

Alguna superioritat tindrà 'l nostre *Pantorrillas* sobre l' altre, quan sense haver contribuít á aixecar un siti com lo de Lucena, y sense contar l' aureola dels anys, sempre respectable, ha lograt apoderarse de una provincia, considerada pel número dels seus habitants y per la quantia dels seus interessos, com la primera d' Espanya.

Fixinse no més en un fet.

Lo Sr. González Solessio de bonas á primeras va domesticar al *agüelo Pantorrilles*; donchs aquí, al revés, lo nostre Hereu *Pantorrillas*, de bonas á primeras ha domesticat al Sr. González Solessio.

Las últimas eleccions de Barcelona ho diuen clarament. Las actas de la nostra provincia que s' están veient aquests dias davant de la comissió del Congrés, ho proclaman.

Totas portan la marca de la mateixa má que las ha embrutadas. La má del Sr. González Solessio no s' hi véu; no s' hi véu més que la má del Hereu *Pantorrillas*.

La de Gracia, la de Manresa, la de Igualada, la de Vich, la de Arenys, la de Sabadell, la de Sant Feliu, la de Vilanova, la de Vilafranca, totas están amanyadas en la mateixa forma. En totas apareixen los mateixos presidents de secció que s' negan á donar certificats, embrutantse ab la lley que aixis ho disposa; las mateixas pandillas de assalariats que volcan lo tupi; las mateixas operacions aritméticas que alteran lo resultat del escrutini, los mateixos pobleis de mala mort ahont ni elecció

va celebrarse, abocant tot lo cens en favor dels candidats ministerials.

Aixis com hi ha una lley electoral que prevéu tots los cassos, l' hereu *Pantorrillas*, home que, gracias á la seva carrera de advocat, sab com las lleys son fetas y com las lleys poden desferse, déu haver dictat un Códich secret de la trampa per us exclusiu dels que 's dedican á prestar serveys de certa índole als que manan.

Tota la gracia de aquest Códich secret estarà concentrada en una advertencia *pantorrillesca*, concebuda més ó menos en los següents termes:

«No tinguéu por y tiréu al dret; que 'ls que podrian enviarnos á presidí no 'ns hi enviarian, per la senzilla rahó de que son dels nostres.»

Y aixis ha sortit la cosa, que vista un' acta de la provincia de Barcelona, vistas totas.

Véls'hi aquí com aquest triunto que ha tingut la virtut especial d' escandalisar fins á la gent de Madrit, tan curada de sustos, equival quan menos á la primitiva hassanya del *agüelo Pantorrilles*.

La població de Lucena era aquí la representació de la provincia en las Córts. Los republicans la tenian estretament sitiada: la plassa, en la impossibilitat de rebre socorro, s' havia de rendir sense remey.

Donchs l' hereu *Pantorrillas* va buscar també un camí desconegut per entrarhi y burlar als sitiadors. Sols hi ha una diferencia. El *agüelo Pantorrilles* al acompanyar al general O'Donnell, va procedir com un valent, ensenyant lo cos y exposantse á arreplegar una bala. El *agüelo Pantorrilles* va passar per un camí obert, y era un trist teixidor, un ningú, un pobre diable. En cambi l' hereu *Pantorrillas*, ab tot y ser un advocat molt pulcre, va entrar á la plassa per la claveguera y per la claveguera va sortirne, embescat de cap á peus, y entregant als seus amichs uns papers tan bruts y tan pudents, que no hi ha per ahont agafarlos.

P. K.

oes mala l' escridassada que 'l nostre amich, lo conseqüent republicá Sr. Rubau Donadéu va donar als que han fet tot lo imaginari per usurparli l' acta que li havian concedit los electors verdaders del districte de Sant Feliu de Llobregat.

De lo que va dir lo veritable diputat per Sant Feliu, se 'n pot dir parlar en plata, sense embuts, anomenant á las cosas pel seu nom, pesi á qui pesi, cogui á qui cogui.

¡Molt bé, Sr. Rubau! Perque vull que consti que jo l' aplaudeixo de tot cor.

Aquells que diuen que havia de velar certas cruasas, que havia de amorosir lo llenguatge, en una paraula, que havia de ser pulcre y comedit, olvidan una cosa.

Y es que 's tractava de un' acta bruta, com las més brutas que puga haverhi. Las actas brutas á la bugada. Las bugadas al safreig. Y al safreig los escándols y las surras ab lo picadó.

Molt bé, Sr. Rubau. Vosté al menos podrá dir que ha tractat als seus enemichs com se mereixen: á tall de bugaderas.

El *Diario español*, que sempre havia estat á las ordres de 'n Romero Robledo, ara mateix s' acaba de fer conservador.

Y al efectuar aquesta contramarxa, s' ha despedit de D. Paco, dihentli:—*Hasta luego*.

De manera, que 'l gallito de Antequera, després de haver perdut totas las plomas, inclús las plomas del *Diario español*, tot pelat y ab la cresta pansida, s' entregará á la mercé del Mónstruo.

Resúm fidel de las lluytas políticas espanyolas: renyir... torná á fer las paus, y entretant que bulli l' olla.

Tot just s' obra 'l Senat y ja s' arma la gran sarracina del sigle, gracias á las intemperancias del héroe del *Llorón*, que té al seu carrech la presidencia.

L' home de las corassonadas s' ha cregut tal vegada que l' alt cos colegislador es un batalló de quintos, als quals se 'ls pot manar á crits y reganys, arrestarlos á cada punt, y en cas de desobediencia grave, passarlos per las armas.

Pero las minorias li van demostrar desseguida que no es lo mateix, per exemple, un simulacro de Calaf, que un mercat de Calaf.

Llastima qu' en Sagasta estiga tan arraulit.

Perque es precis saber que si en Sagasta no obliga als senadors á tornar á estudi, avuy tindriam campana... es á dir, *huelga* de senadors liberals.

La *huelga* aquesta seria més grave de lo que sembla. Fora precis transigir ab los *huelguistas* y atendre punt per punt las sevas pretensions.

—A veure, ¿qué voléu?—los hi preguntarian. Y ells no podrian menos que respondre:—Que 'ns treguin aquest majordóm, que trepitja 'ls nostres drets é ignora la seva obligació.

¡Pobre Sr. Puig y Valls! ¿De qué li ha servit passejar pel Saló de Conferencias la seva melancólica figura, empulegant lo local ab los efluvís de l' acta bruta de Gracia?

¿De qué li ha servit presentarse davant de la comissió á defensar lo que no té defensa?

¿De qué li ha servit alló de burlarse dels obrers que no tenen rellotje, y alló altre de dir que 'ls discursos del senyor Salmerón no 'ls entén ningú?

¡Pobre Sr. Puig y Valls! Tants esforços, tants sacrificis, tanta molestia de apendre's tot un discurs de memoria, y al cap de vall trobarse sense l' acta, sense 'l fruyt de tants y tan inaudits escándols.

Perque l' acta de Gracia ha sigut declarada grave per unanimitat.

Tots los individuos de la comissió, aixis los adversaris com los amichs polítichs del Sr. Puig y Valls, li han demostrat que alló no podia anar ni ab curriolas.

Tots ells han enviat á passeig al Sr. Puig y Valls.

Tots ells li han dit: —Vaja, D. Mariano, tórnisse'n á Barcelona... y réntis la cara.

Al pobre Sagasta li ha sortit un floronco á la cuixa. Res: una advertencia providencial.

A dreta lley, D. Práxedes hauria de ser lo floronco dels conservadors.

Y tota vegada que s' olvida de serho, li surt un floronco á la cuixa á recordarli.

Un sintoma dels temps. Se representava á San Petersburg lo drama de Sardou, *Thermidor*, en presencia del Czar.

Al final de l' obra un actor llenza ab tota la forsa dels seus pulmóns un crit aixordador de «¡Visca la República!»

Lo Czar va decantarse á la seva senyora, somrient, y ajuntant las mans va iniciar los aplausos.

¡Molt bé, ciutadá Czar!

Son molts, segons diuen, los fusionistas de Barcelona que, aspirant á ser regidors, s' inclinan á contreure inteligencias ab en Planas y Casals.

Tercera part de la mateixa comedia. A n' en Planas y Casals van inclinar-se quan las eleccions de diputats provincials, y van rebre la gran castanya.

A n' en Planas y Casals van inclinar-se quan las eleccions de diputats á Córts, y van rebre 'l gran bolet.

Per lo vist, no 'n tenen prou ab los bolets ni ab las castanyas, y ara aspiran á pescar la gran tunyina.

Ja té rahó 'l ditxo: «quan la carn ha de ser del llop, ella mateixa se 'n hi vá.»

Una frase de 'n Rubau: «Tots los candidats qu' entran al Congrés, aixis defensen á Carlos Chapa, com á l' austriaca, com á la República, es precis que hi entrin ab decoro.»

Lo de l' austriaca va escandalisar á molts hipócritas. Pero senyors, y del decoro ¿qué me 'n diuen?

Perque vegin la gran llibertat que disfruta la premsa á Londres, un periódich de aquella gran capital publica un article acusant al Príncep de Gales de protegir algunas casas de joch.

Y aquesta es l' hora que al tal periódich no l' ha denunciat cap fiscal de imprenta.

Y es que allí hi ha una protecció més alta y més poderosa que la que 'l príncep de Gales puga dispensar als garitos, y es la protecció que la lley dispensa á la llibertat del pensament.

Dimecres los sarauhistas van empendres lo Circo Equestre pera donarhi funció completa á benefici dels conservadors.

A tal efecte van representar una pantomima-parodia, titulada l' elecció de un Comité local republicá-histórich, destinat á perturbar las próximas eleccions municipals.

L' espectacle va representarse entre la soletat de las cadiras y de las graderias, porque ja sab tothom que alló de jugar á Comités, ha passat de moda, desde que 'ls sarauhistas, deixantse de músicas y de polcas saltadas, buscan ab tan afany l' arrós de la Casa gran.

Lo partit republicá histórich té la seva representació legitima, composta de personas prou conegudas, porque 'l públich de Barcelona ja veja, al primer cop d' ull, quina es la moneda bona y quina la moneda de llautó.

Nostre apreciable corresponsal de Barberá reb lo paquet de nostre periódich, unas semanas ab tres y quatre dias de retrás y altrás senmanas ab dos y tres números de menos.

Sentim molt tenir de posar en evidencia lo gran desgabell que reyna en l' administració de correus.

CARTAS DE FORA.—Hassanyas del rector de Ginestar. A una

vella de 80 anys que 's confesava, després de abocarli tot lo castell dels pecats, la increpa per que visitava als fills que té casats fora de casa, portantlos roba, que quitava al hereu: dihentli—qu' en lloch de anar a veure als fills, millor seria que anés a la iglesia.—Lo dia de Sant Joseph, al veure que hi havia un gran estenall de llana esperant torn al confesionari, comensà a escandalisar, de tal manera, que la majoria dels penitents tocaren pirandó.—Lo mateix dia 's negà a facilitar al arcalde un banch de la iglesia, propietat del poble, pera que hi seguesen los músichs en lo ball de cocas.—Vaja, que aquest mossèn Morradas sembla que 's proposa renyir ab tothom Lo dia menos pensat fins serà capàs de fer fugir los sants dels altars.

A Monistrol de Montserrat, lo casino de Dalt, compost de conservadors y carcas, havent tingut qüestions ab l'amo de la casa han anat a parar a la casa ahont los de Baix, o sigan los liberals y 's republicans tenen lo seu círcul. Una paret mitjera separa a las dos societats. Veyán si las olivas, que sempre diuhen mal dels republicans, s' acostarán tant a la llum, que al últim arribarán a cremarse.

En la mateixa població ha sigut robat un forn, ab la particularitat de que al primer pis de la casa hi habitan tres mossos de la Esquadra. A veure si 'l dia menos pensat los lladres se 's enduhen aquell barret de copa tan maco que portan.

Lo rector de Sant Julià de Ramis, anant a fé 'l salpàs arriba a las portas de una fabrica de ciment y troba enganxadas a la porta dos láminas de la CAMPANA, y tot esparverat las arrenca y se las emporta. ¿Per qué s' apoderaria de una cosa que no li pertany? Ah! Si ho esbrinessim trobaríam, que aixís com lo salpàs sols serveix per allunyar bruixas imaginarias, LA CAMPANA DE GRACIA allunya ensotaments de carn y ossos, una mica més temibles y un bon xich més perillosos que las bruixas.

Los pares que ván portar a las sèvas fillas a sentir la prédica de un capellà foraster que las hi etjegava desde la trona de Perelada, van arrepenir de la seva lleugeresa. Perque 'l tal predicador, enfilantlas sobre 'l sisé manament, vá dir cosas tan grossas y ab un llenguatge tan naturalista, que hasta 's ciris dels altars se tornavan rojos. Si en aquest país hi hagués justicia, tots aquests cultivadors de la pornografía mística sabrían lo que costa 'l desbarrar desde la trona en una forma tan asquerosa y repugnant.

L' arcalde de Cherta n' ha fet una com un cove. Un vehi va encarregar tres kilos de tocino de Tivenys, y 's burots de Cherta van coparlos y van retenirlos ab l' excusa de que no venía ab la vianda 'l certificat del veterinari expressant qu' era sana. En aixó 's presentá l' inspector facultatiu de Tivenys, qui respongué de la bondat de la carn, prestantse a visurarla de nou davant del arcalde mateix. Tot inútil. L' arcalde 's quedá ab la carn, y aquesta al últim sigué consumida pèls dependers de consums. Es a dir: la carn que podia ser perillosa pèl seu duenyó, va ser molt sana, molt bona, molt agradable pèls empleats del arcalde de Ginestar. ¿Eh qu' es un arcalde hèn bromista?

Sortirà la senmana entrant!
UN VIATJE DE NUVIS
Humorada en vers, per C. GUMÀ
Ilustrada per M. MOLINÉ.

Preguém als nostres corresponsals que fassin aviat lo pedido d' exemplars, pera evitar retrassos en los envíos.

EXPOSICIÓ DE PINTURA.

A deuen saberho Barcelona está próxima a celebrar una gran exposició de bellas arts, per demostrar sens dupte que aquí som més aixerrits que 'l mon, y que tenim casa y mobles per lluhirnos y fer una hombrada sempre que 'ns passa pèl cap.

Lo que no sab tothom—perque apenas som quatre ó sis los qu' estém en lo secret—es la naturalesa é importancia de las obras que figurarán en dita exposició.

Suposant que 's nostres lectors, sent personas discretas y reservadas, procurarán no esbombarho massa, aném a posarlos al tanto del assumpto, donantlos algunas noticias sobre las principals pinturas que sabém han d' exposarse.

Un dels quadros que més han de cridar la atenció, es una tela immensa, pintada completament de negre. Lo seu títul es: *Porvenir d' Espanya*.

Lo conegut artista senyor Sinvela n' ha enviat també un de molt bonich. Al mitj hi ha un embut rodejat de garrots y al peu un elector plé de blaus. Se titula: *Cóm se fan las elecciones*.

Com infencionat, no hi ha res millor que un quadret d' assumpto molt senzill: una porta tancada, sobre la qual hi ha escrit lo número 100. L' autor li ha donat lo nom de: *L' acta de Gracia*.

Segueix una tela de regular tamanyo, pintada ab molta soltura. Al fondo s' hi veu una fragata y en primer terme un senyor que se la mira, badant un pam de boca. Títul: *Lo ministre de marina, al veure un barco per primera vegada*.

Hi haurá també un quadro del género realista. Representa una barra... no se sab de qué, y res més. Se titula: *Lo úmich que tèn en Romero Robledo*.

Un pintor anónim ha enviat un quadret que, ó molt nos equivoquem ó ha d' obtenir gran éxit. Figura un mestre d' estudi. Lo lletrero diu únicament: *Naturalesa morta*.

Per impressió agradable, la de la tela que ha pintat lo senyor Moll y Soujol. Es un personatge esqualit, vestit d' arcalde. Títul: *Si jo tingués las patillas del altre!*

Formant pendant, hi ha dos quadros que no deixan de tenir mérit. L' un es lo retrato del Pare Etern; l' altre es lo de 'n Martínez Campos. Los dos quadros portan lo títul general de: *Providencia y vice-providencia*.

Vé després una gran tela que necessitará per sí sola un pany de paret. L' assumpto es difícil d' explicar. Hi ha una fabrica arruinada, un frare d' alló més gras, un espanyol d' alló més magre y un hospici plé de gent. Lo lletrero diu: *Fruyts del garrofer de Sagunto*.

En un petit quadro, s' hi veu a n' en Sagasta y en Cánovas fentse l'ullet l' un al altre ab molta intenció. L' autor lo titula: *Dos que s' entenen*.

També ha de fer gracia un altre quadret, qu' es una joya de color y travessura. Celatjes magnífichs, un horisó plé de llum. A terra hi ha una gabia paradora oberta y pintada de color d' amnistia. En l' ayre, volant, un gafarró que fa cara de dirse Manel. Lo títul del quadro es: *¿S' hi deixarà caure?*

Lo senyor Contribuyent ha pintat una tela, capàs de fer la seva reputació, si ja no la tingués feta anys há, com artista pacient y de recursos inagotables. L' assumpto es aquest: una gran sala ocupada per varias taulas; darrera de las taulas senyors que dormen, fuman ó llegeixen lo diari; en un recó un jove tocant la guitarra; al peu de la porta una gitana dihent la bonaventura a un y altre senyor. Títul: *Una oficina pública en plena actividad*.

Finalment, hi ha un quadro que pèl seu género incompreensible na de causar verdadera sensació. Figúrinse: una luxosa maleta de viatge, ab un lletreret que diu *Viena*; un bitllet de ferro-carril y parin de contar. L' autor ha donat a aquesta tela lo títul de: *A punt, per si acás*.

¿Qué vol dir aixó?
Si en Cánovas no 's ho sab explicar, lo qu' es nosaltres estém completament a las foscas.

FANTÁSTICH.

PASSÉM COMPTES.

ALS CONSERVADORS.

¿Ahont son aquells programas tan rosats, qu' escampavan per las vilas y ciutats?
¿Qué s' han fet d' aquells alardes?
¿Es aixís com cumploixen lo que deuen al país?
¿Se 'n recordan del que deyan mesos há, quan un día al candelero van pujá?
Sos projectes assombrosos ¿qué s' han fet?
Del seu salt a las alturas ¿que n' hem tret?
Basta sols una mirada: may s' ha vist un present més lamentable ni més trist.
Lo govern no més s' ocupa de buscar diputats que li permetin desbarrar.
Lo demés no l' amohina ni un segon.
mal se perdi, mal s' enfonzi tot lo mon.
Al mercat, la carn s' enfla de valent, á pesar de las protestas de la gent.
Quan la carn ja está prou alta, puja 'l pa, porque 's pobres ja no puguin ni menjá.
Cada día hi ha tragedias en los trens y de robos y atropellos n' estém plens.
Los traballs se paralisán y entre tant los obrers van a bandadas emigrant.
Lo de Cuba s' embolica poch a poch, fent que 's yankees afegeixin llenya al foch.
Alemania altra vegada treu lo cap, per mirar de repetirnos lo de Yap.
Fruit de un neci despilfarro desastrós, puja 'l déficit d' un modo fabulós.
¿Y per cúpula d' aquesta bacanal, s'ols se pensa en fé un empréstit colossal!...
¿Es aixó 'l que 'ns prometían, canovins?
¿Son aquests los seus propósitos y 's seus fins?
Hora es ja de dá a las cosas lo seu nom, repetint lo qu' está en l' ánim de tothom.
Si han deixat la nostra hisenda sense un ral y han matat la pobre industria nacional; si no han fet re en benefici dels obrés ni han lograt que la miseria s' allunyés; lo país, que d' esperansas ja no 'n viu, conyentut de lo que valen ara 's diu:
—Com que cap de sas promesas s' ha cumpert, com que no'saben qué ferse del poder,

com que tots los seus propósitos han fallit, pleguin velas... ¡ja se 'n poden torná al llit!

C. GUMÀ.

UNA SANGRÍA OBERTA.

L' passejarse pèl Parch de Barcelona los recomano que 's fixin en l' edifici de la gran plassa que s' está reformant ja fa prop de dos anys pera convertirlo en palau real. Aquellas parets, en las quals va concentrars' hi 'l servilisme monárquich, constituïxen una sangría, y lo qu' es pitjor una sangría oberta, en la exte-

nuada hisenda de la Pubilla. La cosa va comensar, com qui diu, de per riure. 'S digué que l' habilitació de un local apropiat per hostatjar als soberans d' Espanya sempre que 's dignessin honrarlos ab la seva visita, seria qüestió tot lo més de uns xeixanta mil duros.

Donchs bè, 's encarregats de donar aquella mostra de cortesia han anat obrint la mà de tal manera, que avuy día se porta ja invertida en la construcció una suma de 1.141.412 pessetas y tot just som a mitj camí. Per completar lo projecte, 'l despilfarro en conjunt no baixará de 2 milions de pessetas.

Al preu á que l' Ajuntament acostuma matllevar los diners, resultará que mentres Barcelona existeixi rajarán interessos de la sangría oberta, per la quantitat de 120.000 pessetas anuals. 24.000 duros l' any de monarquisme, ó sigan 65 duros 753 miléssimas cada día.

Suposém que 'l monarca 'ns fassa una visita cada any y que s' estiga aquí 24 días, resultará que de lloguer del local que ocupi, pagarém 1.000 duros diaris. Si vé cada dos anys, 2.000; 3.000 si vé cada tres anys, y aixís successivament.

Serveixin aquests datos desconsoladors de guia als ciutadans de Barcelona y principalment a las classes obreras, que aquí ja no poden viure, gracias als preus inverosímils á que van posantse 's comestibles.

Tinguin present en las próximas elecciones municipals. Aquells drets quantiosos que se satisfán en los felatos de consums serveixen pera construir edificis inútils, que no tenen altre objecte que obligar a algú a dir:

—Si n' es de monárquich lo poble de Barcelona, que s' aconsola de no menjar ni beure, ab tal de construir un suntuós palau destinat als seus reys!

La sangría está oberta. Sols lo sufragi universal, ab un acte d' energia, pot estroncarla, fent cessar lo deliri monárquich, que aquí á Barcelona l' ha donada per despilfarrar de la manera més tonta, comprant patents de monarquisme acendrat ab lo pá del poble.

P DEL O.

D. Cristino ja no li faltava sino que l' ennoblissen.

Es á dir, propiament a n' ell no l' han ennoblit, porque aixó era materialment impossible. Varen donarli una punxadeta ab una agulla, li varen mirar la sanch, y va resultar que la sanch de don Cristino no era blava. D. Cristino, gracias a la vida política tan borrascosa que ha portat, tèn la sanch negra.

Per consegüent, no podentlo fer marqués directament a n' ell, han fet marquesa a la seva senyora.

Y aixís indirectament també ho sera... per la part que li toca.

Lo títul que li han concedit no careix de significació. Lo nou marquesat se titula de Alonso León.

Un Lleó y un Alonso, que en llenguatge de Valls vol dir O's. Un marquesat zoológich, capàs d' entusiasmar a M. Bidel.

Si 'l títul de marqués arriban a concedir-lo al propi D. Cristino directament, hauria sigut necessari reclamar qu' en lloch de Marqués Alonso León, l' haguessen nombrat Marqués Cama-león.

Siquiera per commemorar la facilitat ab que D. Cristino muda de color.

«Altres vindrán... etc., etc.»

Aixó déu dir en aquests moments la sombra del primer marques de Olerdola, si es que las sombras dels marquesos difunts están en situació de parlar, al veure que 'l puritat D. Joan Coll y Pujol se 'n va a Madrid á fer vialjes de recreo, que 's prolongan dias y senmanas.

Lo mateix hotel de Paris l' hostatja; lo mateix marqués de Alella l' acompanya.

Y tot aixó á la Pubilla no li vé de nou, porque no pot dir may cap arcalde: —De aquest xampany no beuré.

ACTUALITATS.

DESINFECTIÓ.—D'actes brutes n'hi havia una carretada. ¡Y quina pudó que feyan!

RIUS II Y 'L SEU CICERONE.—¡Animo Sr. Coll, que qui vá ab un Marqués, al cap de l'any es tant Marqués com ell!

Aixís que en Romero Robledo reingressi en lo partit conservador, rebrá la recompensa senyalada als arrepenitits.
 En efecte, 's diu que 'l govern l' enviará d' embaixador a París.
 Precisament de París ha sigut expulsada un de aquests

L' acta de Vich ha sigut declarada grave.
 ¡Mal negoci pèl marquès de Palmerola!
 Tant content qu' estava ell ab aquella llangonissa, y allá á Madrid han descubert qu' era tota ella carn de porch pero plena de triquina.

días la gitana Soletat, que desde l' época de la Exposició universal portava tras-tocats als francesos.

D. Paco, si 's mira bé, omplirà 'l bayt que ha deixat la gitana Soletat, y aixís no 's perderá ré.

Un diputat fusionista triuntant, trobantse escrivint en una de las dependencias del Congrés, va rebre l' altre dia una torta garrotada del candidat conservador qu' en las eleccions li havia fet la competencia.

—¿Que me 'n diu, D Miquel, de aquest escándol?
 —Trobo que aixó no es cap escándol, sino un acte de justa compensació.

—¿Com s' están?
 —Vaig á dirli: fins ara eran los electors los que 's donavan garrotadas pèls candidats. Just es, donchs, que una vegada á lo menos, los candidats se dongan garrotadas pèls electors.

Un home práctic me deya:

—Es molt sensible que 'l govern no tinga manya pera resoldre la qüestió de Cuba. Y no obstant no hi ha res més fácil. ¿De qué 's tracta al cap-de-vall? De que 'ls fabricants de tabaco, tancadas las portas del mercat dels Estats Units, no poden colocar lo seu article y están sufrint grans pèrduas.

¿No es aixó?
 —Crech que sí.
 —¿Y que fa 'l govern per remediari lo conflicte? Envía sis mil homes á Cuba. ¿No seria millor que manés enviar sis mil milions de cigarros habanos á Espanya?

En efecte, val la pena de meditarho.

Mal hagués de suprimirse l' estanch del tabaco, si pogués resoldre la qüestió cubana establint un cambi de productes entre Cuba y Espanya, evitariam molts disgustos y tal vegada fins una guerra costosa y sangrenta.

Res agermana més als pobles que l' establiment de unas sólidas relacions comercials.

Contat y deb: tu!, lo fum del tabaco resulta més barato y més agradable que 'l fum de la pólvora.

La companyia de básculas automáticas establertas en diferents punts de la ciutat, ha demanat que li rebaixessin lo canón mensual que paga al Ajuntament, alegant que son ja molt poch los ciutadans que las utilisan.

Lo Sr. Tort y Martorell va alsarse decidit á combatre la pretensió de la empresa de las básculas.

Es molt natural que D. Cavieritu no puga veure semblants aparatos. Muts y tot com son, tenen per ell una veu acusadora. Li están dihent á cada punt qu' es un home de poch pès.

¿Y l' acta de Tarrassa? ¿Qué s' ha fet l' acta de Tarrassa?
 A la butxaca la guarda D. Pere Bosch y Labrus y ne hi ha medi de ferli treure.

Ell no la vol entregá temerós de rebre un xasco; pro allí se li florirá...
 ¡Bruta y florida... quin asco!

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ca-re ta.
  2. ANAGRAMA.—Taller-Retall-Lletra.
  3. TRENCA-CLOSCAS.—Arenys de mar.—Llinàs.
  4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Triángul.
  5. GEROGLÍFICH.—Per ostras verdes Marenes.
- Han endevinat las 5 solucions Un xino, Pep Salat y Un Armat; 4, Salerós y Mira-nius. 3. S. Bosch (a) Boig; 2, Un Aixalabrat, Pep Patum y Pau Rovirench, y 1 no més, Santantútm y P. Xarrapeta.

XARADA.

Los pescadors dos-primera;
 la beata segona-terça;
 y perque ajusti la rima
 del hu se 'n diu tres-inversa.
 Comercial per demés
 es la ciutat de Total
 é industriosa en tal excés
 que casi no tè rival.

J. N.

TRENCA-CLOSCAS.

ANA ALIÓ.

PARÍS.

Formar ab aquestas lletas lo títul de un drama castellá.
 J. ALAMALIV.

GEROGLÍFICH.

T +

.....

IAD.

A

que

$\frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2}$
 $\frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2}$

PITUSSA DE GRACIA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans M. Sola, R. Palleja, E. Petit, A. Coma, J. Lasi, Carmela, J. Tallada, Micalot Artés J Prats, D. Aguiló, Un Salta-taulells, R. Pons y V. J. T. y R., y C. Titella:—Lo que 'ns envían aquesta semana no fa per casa.
 Ciudadans Diumenje Bartrola, F. Palacios, S. Sanjuán, J. Pons, F. A. Misericorn, Francisco A. Isern, M. O. R. A., J. Espel y Palou, Un Viñonés Manresa, F. F. C., J. Palmer y Pagés, A. C y Barretina, y Domineage Bartrinanga:—insertarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.
 Ciudadá J. G: La abundancia de original no 'ns permet publicarho.—Pepet del Vendrell: Las poesias son regulars: mirarem de publicarlas.—J. Mallol: Un dels epigramas es traduhit, y 'ls altres son originals? Vels'hi aquí un punt que 'ns té escamatis.—J. Comadreja: Ho aprofitarem.—P. P. T.: Va bé.—J. D. y C. Torelló: Certas noticias no podém donarlas sino mediant la identificació de la persona del firmant, que n' ha de respondre.—Tres Donas: Ay señoras mevas ¡ab quin gust publicaria la seva saladissima carta, si no tingúes por que las moltas personas a qui aludeixen no 's creguessen, com se creurían, que tot era una broma mèva y una broma pesada! De totas maneras, sapigan que 'l seu escrit m' ha fet passar un bon rato.—A. Prats: La noticia que 'ns envía careix de interès per la majoria dels lectors.—J. M. Feliu: Ho publicarem: lo únich que no podém dirli es quan.—Antonet del Corral: L' article no 'ns fa 'l pès: de las espatotxadas n' hi aniran algunas.—F. Cassim: L' article es ignocent á tot serho.—A. Llimoner: Las poesias van bé, principalment l' humorística.—M. Bonapasta: Ab algun retoch, podra insertarse.—Piripichio: En la verificació hi ha algo que dir: aquella continuhat de fer servir de rima la particula y y l' article ia, fa desmereixer molt la composició.—A. Salabert y B.: No fila prou: no obstant los anuncis son més pasadors que lo restant, si bé no 'ns acaban de fe' l' pès.

Nanch, Ninch, Bum, Nanch

DISSAPTE, DIA 11 DE ABRIL
 sortirá un gran número
 EXTRAORDINARI

LA CAMPANA DE GRACIA

Text d' actualitat pèls habituals col·laboradors, y la ilustració deguda als reputats artistas

M. Moliné, Apeles Mestres
 y Eussebi Planas.

Supliquém als corresponsals fassin los pedidos de aumment.

LOPEZ. Editor.—trambla del Bruf. 20.
 Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21